

Nyirán Ferenc

Csak próbáld...

Azok a napok már
elmúltak tudod azok a
délutánok bódultan és
megfoghatatlanul mint
a fejed fölött futó
felhők árnyéka azok
az órák percek
amikor a kerthelyiségben
lomha lánynevetés
lódult s korszok
csilingelése szállt a
surruló alkonyatban

hitek ropogtak benned és
bordáid között a süvítő szél
tartásod fontos volt
neked még nem aláztad
magadat semmiért
senkiért hát rajta csak
próbáld az éjszakai pókerpartik
emléke alól szerelmed hajának
nyári illatából csak próbáld
a kocsmaudvar csörgő őszi
avarából kibogarászni újra
azt az életet

Reggeli kérdés

reggel ha a fürdőszoba
foglalt volt szüleim
hálóján át jutottam el
a vécére – nem szerettem
a fülledt szellőztetés
előtti elhasznált levegőt
az öregszagot...

tizenhat voltam ők alig
negyven de nekem
harminc fölött már
öreg volt mindenki

most hússzal vagyok
több mint ők akkor
a fiam tizenhat

nagyon rendes tisztelettudó
fiad van mondtad
az évadzáró buli után
s elgondolkodtam hogy tényleg
talán az apja példája
látva szerencsétlen nőügyeit
kocsmázásait
nagy megtéréseit

vajon érezte-e ma
reggel amikor
bejött a szobámba
s zoknit boxeralsót vett elő
a komódból nem kapcsolta
be a zenecsatornát de
összesöpörte az eltört poharat
feltörölte a kiömlött
sört megigazította a könyvespolcot
visszarakta a lesodort
könyveket vajon
érezte-e a becsukott
spaletták mögött
azt a szagot

Nem akarom

Jó ha kétévente
találkozunk fiúk amikor
C-n járok de nem
megyek többé a Kis Bárányba
nem nosztalgiazom veletek
kiből mi lett K. egyetemi
tanár L. sebészprofesszor
Gy. egy multicég vezére és még
mindig vízipólozik nem is
jár a Báránykába –
nem akarom tudni mi
lett egyik-másik cimborával mint
legutóbb is K. felkötötte
magát Zs. szakadékba
zuhant Kanadában szarvas
vadászat közben J. tengerbe
fulladt A. szétitta a máját
P-t pedig elvitte a rák ötven
és hatvan között
sorra hulltok el ki a
faszt érdekel

nem akarom hogy
legközelebb téged se
találjalak ott hol két év
után is kérdés nélkül
teszik elém a szokásost
nem akarom özvegyen
maradt egykori szerelmeim
szomorú szemeit látni az
utcán vagy új barátba
kapaszkodva zavart mosolyukat
nem kell ehhez elutaznom
az üveg visszaváltó előtt
a minap Z. szatyráért
lehajolva felbukott és
nem kelt fel többé

nem akarom látni
ahogy döglött napok
hullámai alól időnként
felbukkanva olykor még

utolérni vélitek sodródó
sorsotokat nem akarom
látni tekintetek tükrében
szánalmas ragaszkodásomat
nagyképű életemhez sem
közönyös pislogással
nézni amint évről
évre kicsorbul valami
bennünk s percről percre
szivárog sejtjeinkből
az idő